

ACTUALITAT DEL CD BENICARLÓ, APROXIMADAMENT

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Han passat maig, juny, juliol i agost i de setembre s'endevina ja la segona quinzena. I jo sense haver vist encara què té el Benicarló. Confesso que no m'havia passat mai. No he vist ni un amistós en tot l'estiu. A festes només vam jugar un partit (vam perdre injustament contra el San Jorge per 0 a 1) i no sé quin romanç tenia amb la família. Ara, per tant, tinc mono. No mono de futbol, no, que de gent pegant-li puntades de peu a una pilota se'n veu a totes hores a la tele i, fins i tot, m'han dit que també se'n veu molta al camp de futbol del CD Benicarló. Perquè aquell és el camp del Benicarló. El que deia, jo el que tinc ganes és de vore el meu CDB, el meu CDB i no ningú més.

L'altre dia vaig fer una excursió per aqueixos pobles de per ahí en amunt, poblets menuts, bonics, d'habitants amables i cridaners. Vaig pensar que no, que enguany tampoc no aniria a vore cap partit fora. És cert, me'n dono vergonya i no puc respondre-li a ningú. Ara, com que el Vinaròs ha pujat de categoria, som l'equip del poble més gran de tots. I tots en voldran de la nostra, tot i la nostra humilitat. No, no, no penso fer cap desplaçament. Ens toca jugar o contra equips de poblets menuts o contra segons equips d'altres pobles més grans. Res, només els de casa. Estrictament els de casa. Ni aniré a Peníscola, ni a Canet, ni a Càlig, ni a Morella, ni molt menys a vore el dia que jugarem un derbi contra el Ràcing de Benicarló com a visitants. A més, quan vaig fora he de fer un sacrifici gran per contindre'mi ho passo malament. Comprendc que quan un va fora, ha de callar; mirar i callar. Per altra banda, aquest és el comportament que espero jo de tots aquells que vindran ací a jugar contra nosaltres.

L'única cosa que sí que he fet ha estat pagar el meu carnet. Per cert, que no sé què haurà succeït que he passat de tindre el número vint-i-tants a tindre el trenta-set. Coses dels ordinadors. Em va dir el president que ja mirarien d'arreglar-ho que igual que a mi els havia passat a molta gent. Pobre xic, vaig pensar, què deu entendre ell per molta gent? Confio, confio que els socis de tota la vida del Benicarló ho continuen sent. Seria una vergonya que tinguera més socis un altre equip local que el nostre, no?

Pel que fa a la vessant purament esportiva, sé poquetes coses. Poquetes del tot. Diumenge passat vam jugar un partit contra el Roquetenc. Es comprén que tot anava bé, que guanyàvem per 0 gols a 2 però al final, amb els canvis dels amistosos i la parcialíssima i casolana actuació arbitral vam acabar perdent per tres a dos. No res, això no vol dir res. Només sé que tothom que em parla em diu que

Han passat maig, juny, juliol i agost i de setembre s'endevina ja la segona quinzena. I jo sense haver vist encara què té el Benicarló. Confesso que no m'havia passat mai.

juguem de categoria, que la toquem amb criteri, que no la rifem i que es coneix la mà de l'entrenador. Confio, confio de veritat. També m'han dit que s'ha fixat (això potser ja ho vaig escriure la setmana passada) un central veterà del Valls; li vaig preguntar al president que com havia fet cap ací aquest xicot i em explicar no sé quina història que si viu a la Ràpita i que no havia jugat mai a la territorial valenciana i li feia goig i que sí, que era molt bo.

Aquest mateix cap de setmana tenim un triangular que es diu a la pintoresca població de la Jana. Jugarem contra el titular i el Sant Mateu. No sé què ens convé, si ensenyar-los clarament que som els millors de la categoria o donar-los peixet i començar a menjar-nos-els tots quan comence el campionat. I a l'altre diumenge, la lliga. Vindrà el Morella. No sé ni com van vestits i sospito que es deuen entrenar en un camp costerut. A que sí?

la veu de Benicarló

LA CRISI OBLIGA A PARALITZAR L'OBERTURA DEL NOU CENTRE DE SALUT DE BENICARLÓ

Cap problema, jo soc un expert en tractar als "pacients"

EN PERILL LES ESCOLES MATINERES

LA CRISI OBLIGA A PARALITZAR L'OBERTURA DEL NOU CENTRE DE SALUT DE BENICARLÓ

UN EDIFICI SANITARI ACABAT PERÒ SENSE EQUIPAMENT

text REDACCIÓ

El nou centre de salut de Benicarló no s'inaugurarà aquest mes, com s'havia anunciat en repetides ocasions. La greu situació econòmica que tenen a les arques de l'administració autonòmica ha obligat a replantejar les necessitats en matèria d'infraestructures. I entre elles es troben les sanitàries, inclosa la del nou CSI de Benicarló. **Conselleria de Sanitat ha confirmat a La Veu de Benicarló que el centre no s'obrirà a curt termini.**

En defecte d'això "es presentarà un pla fruit de la prioritització de les necessitats on s'estudiarà l'estat de cadascun dels centres sanitaris, també el de Benicarló". Malgrat això des de l'administració autonòmica es recorda que "en reiterades ocasions ja s'ha comentat que els compromisos adquirits es faran, però al seu temps i segons ho permeten les circumstàncies econòmiques". Així les coses, l'edifici romandrà tancat de moment, sense que es complisca el calendari previst d'iniciar el trasllat de professionals i

consultes des de l'actual centre en aquest mes de setembre.

De fet, els metges i administratius que van realitzar les seues vacances a l'agost, van deixar els seus utensilis empaquetats davant l'anunci dels seus superiors que en el mes de setembre es realitzaria el trasllat al nou centre de salut. Quan van tornar de les seues vacances, van tornar a desempaquetar les seues pertinences, però perquè ocuparen el mateix lloc que tenien abans de l'estiu. La confirmació d'aquesta notícia des

Tres setmanes de baixa per el jugador del Benicarló FS Manoel Messias

text i foto VICENT FERRER

El Benicarló Futbol Sala ha començat a preparar el primer partit de Lliga, que es disputarà aquest dissabte a les 18,30 hores en el Pavelló Pedro Delgado, entre Caixa Segòvia i el conjunt cadufero, sense poder comptar amb el concurs de Manoel Messias, després de la inoportuna lesió que va patir dissabte passat.

El jugador estarà tres setmanes en el dic sec, el que sumat a la baixa de Raúl Manjón, ha creat seriosos problemes a l'entrenador Juanlu Alonso, davant l'inici de la vuitena temporada de l'equip benicarlondo en la màxima categoria del futbol sala nacional.

El propi jugador declarava a Levante de Castelló "em lesionà jo sol en una jugada en la qual baixava a defensar, però al girar el cos em vaig quedar clavat i encara sort que sols és un esquinç. Vaig a treballar per a recuperar-me el més prompte possible i estar en l'equip. El que sent és no poder començar la temporada amb els meus companys. Els metges m'han dit en un màxim de tres setmanes estaré en condicions per a jugar. Vaig a fer tot el que em diguen per a intentar restar temps de recuperació".

La veritat és que el jugador està bastant dolgut, i més quan el dissabte es va ficar a l'afició en la butxaca per la seua

mobilitat, encert de cara al gol i joc d'equip, "hem treballat amb tota la tranquil·litat del món en la pretemporada i a una setmana per a l'inici de la competició m'ha passat açò, però he d'estar tranquil per a fer els exercicis de recuperació de manera correcta per a tornar en el menor temps possible".

Això obligarà a Juanlu Alonso a dur-se fins a Segòvia a dos dels jugadors que entrenen amb el primer equip però que en lliga jugaran amb es Castell de Peníscola. Segons sembla en la pretemporada un dels que pot tenir més opcions és el pivot Alvaro Barreda, internacional juvenil, que dissabte va donar molt bones sensacions en els minuts que va estar en la pista.

TRÀFIC D'ANABOLITZANTS ALS GIMNASOS DE LA COMARCA

text NATÀLIA SANZ

Agents de la Guàrdia Civil de Castelló han desmantellat un entramat de provisió i distribució de substàncies anabolitzants a esportistes i usuaris de gimnasos en la comarca del Baix Maestrat, amb la detenció d'una metge que prescrivia les substàncies i la de la seua parella sentimental per distribuir-les. La Guàrdia Civil de Benicarló va obrir el passat gener l'operació 'Músculo' després de tenir coneixement que en alguns gimnasos de la comarca es podrien estar usant substàncies anabolitzants destinades al que, segons la Benemérita, "és comunament conegut com 'ciclarse' en el món del físic-culturisme, consistent en la autoadministració 'cíclica' de sobredosi de substàncies anabolitzants per a afavorir el rendiment esportiu i el creixement de la massa muscular". De les indagacions realitzades, la Guàrdia Civil ha pogut conèixer que la detinguda, de 44 anys, M.T.A.S., exerceix la medicina en el centre de salut de Peníscola i que va emetre al voltant de 150 receptes electròniques en menys

de quatre mesos on prescrivia un injectable anabòlic a favor de la seua parella sentimental, M.G.A. de 39 anys, que al mateix temps era l'encarregat de distribuir-los i vendre'ls als consumidors finals, a més d'utilitzar altres canals de subministrament com serveis de paqueteria. Durant el registre portat a terme en el domicili dels detinguts, ambdós veïns de Benicarló, la Guàrdia Civil s'ha confiscat de part del material. Segons l'institut armat, el negoci radica que aquest tipus de productes "tenen un cost relativament reduït dins dels canals farmacèutics si bé arriben a alts preus en el mercat negre a pesar del seu perill al circular sense control ni seguiment mèdic". Aquest és el segon cas d'abús en l'exercici professional en un mes en relació amb la prescripció de medicaments en la comarca, ja que recentment la Guàrdia Civil de Benicarló, amb la col·laboració dels Serveis d'Inspecció Farmacèutica de la província, van detenir recentment a un diplomad universitari en infermeria per autoprescriure's un compost estimulant d'alt valor en el mercat il·lícit de drogues.

Senyora directora de la Veu de Benicarló:

En primer lloc voldria felicitar-la per la seua revista i després fer-li arribar estes línies al senyor alcalde. No sempre podem fer el que volem. De vegades la vida ens porta per camins molt diferents als que nosaltres desitgem. Jo, benicarlando foraster, o foraster que va nàixer a Benicarló venia tors al anys a passar les festes per ací però per motius que no venen al cas he estat un bon grapat d'anys, conta la meua voluntat, sense vindre. Però enguany he tornat. He tornat al meu poble! He tornat a festes!

Però quines festes ... Jo recordava aquelles festes de finals dels vuitanta i principis dels noranta i no tenen res a veure. Me'n torno al meu lloc de residència content de haver-me trobat una altra vegada amb la gent i del poble que estimo però decebut de festes.

A les nou de la nit del dia 18, me'n vaig a veure la traca (abans haguera dit a corre la traca, però són 18 anys més dels que ja tenia) i veig que no tenim traca. Pregunto per allí i em diuen que ja l'han fet a migdia que si la fan per la nit els de la comissió no poden anar al Certamen. Jo pregunto: les festes són per a la comissió o per al poble? Abans podien anar i ara no? ...

Recordo aquells concerts de música moderna. Venia gent de tots els pobles del voltant, de tots. Els concerts de Benicarló eren l'enveja de totes les comarques, no només pobles, veïnes. Jo no estic massa posat en això de la música lleugera, és normal, ja no tinc vint anys, però Seguridad Social és de l'època que jo parlo, no crec que connecte massa amb la gent jove d'ara. Abans venia Mecano, ara ens quedem amb emuladors. De Soraya, o com li diguen, no sé qui és. A més, vaig anar a sentir SS i, la pista aqueixa anirà molt ve per a jugar a futbol sala quan plou, però per a sentir música és una calamitat. Ressona tot. Se sent fatal. És incompreensible que es puguen fer concerts en aquestes circumstàncies. Es que els benicarlandos no vos mereixeu un lloc on poder sentir música i ballar amb unes condicions acceptables?

Des de fora es veu que Benicarló és un poble que s'ha avesat a patir i ho aguanta tot: fa vint anys hi havia un regidor d'un partit valencià, no recordo les

sigles, que parlava del peixet, de l'abocador, de la depuradora, ... vint anys després esteu, estem, igual ... Sí, m'han dit, m'han dit, però encara no estan.

Els balls populars: que vol dir això de populars? És que els altres actes que es fan al poble no són populars? És que els balls populars són per a la gent ...? És que són balls de partit? Dons si el partit és com els balls, aneu apanyats ... Benicarló no es mereix un duo, no. Benicarló es mereix una gran orquestra tocant a la plaça de la Constitució.

Després venen les penyes. Hi ha un fum d'actes, no sé si públics o privats, a les penyes. Allà a la piscina. Queda un poc lluny del poble, no? Semblen unes festes de penyes fora del poble. De fet vas per la nit pel poble i no és diferent d'un dia qualsevol. El poble està mort.

Una altra cosa. El programa està ple d'actes, molts actes, molts repetits, molts que són la mateixa cosa, molts vuits de contingut, molts sense cap sentit, molts d'inútils, molts ...

Jo no sé dir de qui és la culpa, si de la comissió o de l'ajuntament. Jo no puc criticar a la comissió ja que se suposa que treballen amb tota la seua bona voluntat. Però en última instància el culpable és l'ajuntament i en

concret el senyor alcalde. Ell pot ser no se n'ha adonat del deteriorament de les festes ja que ha anat perden poc a poc qualitat, segons m'ha dit, però par a mi, que fa 18 anys que no les veig, m'ha representat un cop molt fort.

Senyor alcalde, si vol un consell, obri els ulls i reconega, primer, que aquestes festes no són per a Benicarló, i una vegada siga conscient de com de malament estan, que són molt roïnes, prenga mesures. Quan era jove, a festes fugíem del poble. Ja de més major, a festes ens quedàvem al poble i venia gent de fora. Ara ja de gran, prou gran, la gent torna a fugir del poble. Confio que quan siga vell la gent es torne a quedar perquè tindrem les millors festes des de Tortosa a Castelló.

L'any que ve, si tot va com ara, tornaré a veure el meu poble i m'agradaria poder felicitar-vos per les festes. Les penyes molt bé, però les penyes no són les festes.

Un foraster del poble o un del poble que viu lluny.

Dels sis metges que atenen el departament de Pediatria, només tres són titulats en la matèria

ve de la pàgina anterior

de conselleria suposa un gerro d'aigua freda per a les aspiracions de l'equip de govern benicarlando i les necessitats socials del municipi. El passat mes de juny es va informar que s'estaven ultimant els treballs per a finalitzar les obres d'adequació de l'entorn. Les obres es van paraitzar. Avui per avui, tot i haver-se adjudicat el Pla de Muntatge l'equipament interior encara no s'ha realitzat. Si s'hagueren complit els terminis, el CSI s'haguera inaugurat a finals d'agost o principis de setembre. Ara, la data d'inauguració es dilueix en l'horitzó a l'espera de la presentació d'eixe nou "pla de prioritziació de necessitats".

A L'ALCALDE LI DIUEN UN ALTRA COSA

Les notícies que el propi conseller de Sanitat, Luís Rosado, li va transmetre divendres passat a l'alcalde del municipi, no obstant això, són radicalment distintes. El propi Marcelino Domingo va explicar que en la trobada que va

mantenir amb el titular de l'àrea "el conseller em va indicar que s'està acabant d'urbanitzar l'exterior de l'edifici sanitari, que espera que en una setmana acaben, després d'això es procedirà a portar a Benicarló tot el mobiliari que es necessita per a la seua obertura, amb el que creu que a finals d'aquest mes o a molt tardar a primers d'octubre el nou Centre de Salut obri les seues portes al públic". Unes dates molt diferents a les indicades des de la pròpia conselleria a aquesta redacció.

EL LLARG CAMÍ DE PROMESES

Els benicarlandos duen des del 2002 esperant que les promeses de l'administració autonòmica es complisquen. Va ser en aqueixa data quan es va fer el primer anunci oficial i la primera promesa electoral sobre la construcció d'un nou centre sanitari a la ciutat. Al novembre de 2008 es van iniciar les obres del nou Centre Sanitari Integrat, que està situat al carrer de Boters, amb una inversió de la conselleria de Sanitat de 2,3 milions d'euros. El futur centre disposarà d'un àrea de recepció,

una de medicina familiar (amb 10 consultes i 6 d'infermeria), un àrea de pediatria amb 3 consultes i 3 d'infermeria, un àrea d'atenció especialitzada amb consulta de traumatologia, oftalmologia i radiologia i un àrea d'extraccions perifèriques amb 1 sala d'extraccions i 2 de tractaments. Pel que fa als professionals que prestaran serveis, el centre comptarà amb 13 metges de família, 4 pediatres, 14 infermeres, 1 matrona, 4 fisioterapeutes, un odontòleg, un higienista dental, un treballador social, 4 auxiliars d'infermeria, 9 auxiliars administratius i 5 zeladores. A més, durant l'hivern, la conselleria de Sanitat reforçarà l'assistència del centre amb 1 metge de Medicina General i 1 infermera, mentre que a l'estiu els reforços seran de 2 metges de Medicina General, 2 infermeres i un auxiliar administratiu.

I MÉS PROBLEMES. ELS PEDIATRES

I un altre fet porta de cap als usuaris del centre de salut. En Benicarló, dels sis metges que atenen el departament de Pediatria, només tres són titulats en la matèria. La situació, a més, no és del tot normal. Dues doctores titulades cobreixen de forma continuada l'atenció als menors. La tercera plaça està ocupada per un metge titular que només passa consulta dos dies a la setmana, ja que els tres restants exerceix de psiquiatra infantil en l'Hospital Comarcal de Vinaròs. Així les coses aqueixos tres dies es cobreixen a Benicarló amb metges no titulats en Pediatria, que es van alternant per a atendre la demanda existent d'aquest professional. La situació a Benicarló, segons conselleria, també s'espera que es normalitze una vegada entre un funcionament el nou CSI del carrer de Boters.

Els benicarlandos duen des del 2002 esperant que les promeses de l'administració autonòmica es complisquen.

BENICARLÓ ARREGLA EL CAMÍ DE SANT MATEU

text NATÀLIA SANZ

Les obres són possibles gràcies al pla de subvencions de la Taula del Sénia.

Benicarló està a punt d'acabar les obres de condicionament del camí de Sant Mateu, una via rural que millorarà la comunicació entre diferents punts del terme municipal. Les obres es realitzen gràcies al conveni de col·laboració amb el Ministeri de Medi ambient i la Mancomunitat de la Taula del Sénia, de la qual Benicarló és membre. Eduardo Arín, regidor d'Agricultura, va explicar que l'extensió del camí que s'està arreglant és "de 3,5 quilòmetres, que han costat 151.000 euros. L'ajuntament de Benicarló aporta 27.000 euros i el 82% restant prové de la subvenció del ministeri". El camí de Sant Mateu és un dels eixos vertebradors del terme municipal de Benicarló. Des que la Taula del Sénia va engegar el programa de subvencions, en el municipi s'han condicionat dotze camins rurals, la pràctica totalitat dels existents en la zona nord del terme municipal. La importància dels treballs radica que no només els agricultors utilitzen l'entramat de camins existent, sinó que són nombrosos els veïns que transiten per ells per a traslladar-se d'un punt a altre del municipi, o a localitats veïnes, i evitar l'ús de la N340. El pròxim any, i dintre del mateix conveni de col·laboració se sol·licitarà la restauració del Camí del Puig "des del Mas de Fabra fins a la pedrera del Puig, dos quilòmetres i mig de gran importància per al mitjà rural".

La millora dels camins rurals és una de les tasques escameses per la regidoria d'agricultura de Benicarló per a millorar les condicions del treball en el camp. Un altre dels fronts oberts és la millora de la seguretat i la lluita contra la delinqüència en el mitjà rural, sobretot, arran del recent robatori de dos tractors de gran valor econòmic "que van provocar gran alarma social. Nosaltres demanem que es fes una junta de seguretat a Benicarló, però el subdelegat va preferir anar-se'n a Vinaròs", on la passada setmana va realitzar la trobada. "Vaig veure al subdelegat molt esgotat, sense ganes de fer res i sense idees" va lamentar Arín. El regidor va recordar al representant del govern central que "en la seguretat va el futur de l'ofici, que es pot acabar" si la inseguretat segueix regnant com fins a ara.

SOBRE EL DESIG I EL PAS DEL TEMPS

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

FERRAN ARCHILÉS CARDONA.
Mala memòria.
Perifèric edicions. Catarroja. 2011.

Amb aquest llibre Ferran Archilés va guanyar l'edició del premi de poesia "Manel Garcia Grau" 2010. Dos són els temes al voltant dels quals s'articula el llibre, el desig i el pas del temps, passats pel sedàs de la memòria.

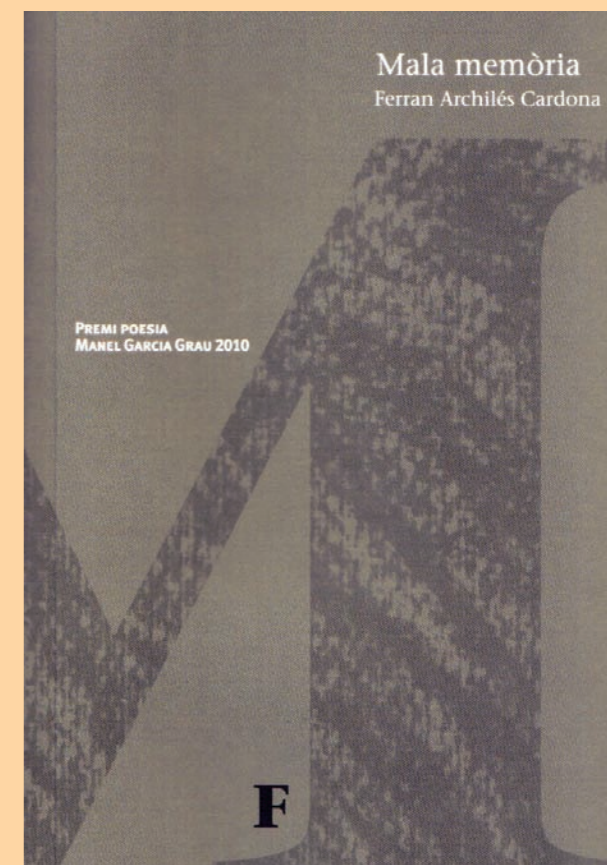
Ja en el primer poema "*Kein Unterschlerpf*", apareix un encontre amorós durant la nit, "que el matí venç". També hi trobem la importància del tacte, dos elements que hi seran presents al llarg del llibre. Però si en aquest poema, o en "*El preu de la nit*" o "*Calç i pols seca*", la nit representa la culminació del desig, l'encontre amb l'amada, en altres ocasions la nit suposa un temps inhòspit, que representa la seua absència, com en "*Cloenda*": "Sent plorar algú – un infant, un malalt - /i m'inquieta l'inesperat silenci, que anuncia la nit.", la solitud, en "*Lletres íntimes*" o en "*Oli sobre llenç(Hopper)*", l'anunci de la mort, com en el poema "*Abans de la teua mort*", o els records dolents en "*Angelus novus (Walter Benjamin)*".

El tacte es fa present quan entra en contacte amb l'estimada i es fa realitat el desig amorós com en "*Modigliani*", "T'agradaven les meues mans, / i a mi modelar amb elles/ tot/ el teu cos." Però també és el record d'un amor passat i per tant un tacte fred, com en "*Ciutat de Torí*" o "*Trinquet de Cavallers*": "i el tacte fred/ d'un altre temps".

Però el pas del temps és el gran tema del llibre, em semblen particularment interessants els poemes "*Travesses del temps*": "li va semblar que el temps era exactament així,/ números antics i una esfera ovalada: objectes del passat." i "*Plou i fa sol*", on el subjecte poètic veu els seus avantpassats, quan ell encara era xiquet però poc temps després és ell mirat com un avantpassat. La vida com a repetició d'un cicle també és present en el poema "*Monòtona devastació*", i el record de la infantesa en el preciós "*Dijous sant*". El pas del temps és present en el recorregut que el subjecte poètic fa per diverses ciutats, París, Dublín, Torí, Castelló i sobretot València, on sovint s'amunteguen records de diversos tipus. En el poema "*Si*", ens dona la clau del títol del llibre, el fet que la memòria no siga coherent fa que no ens tornem bojós.

El poemari està replet d'homenatges a diversos escriptors, pintors, fotògrafs i cineastes, com ara Modigliani, Wallace Stevens, Yasujiro Ozu, Hopper, Emmanuel Sougez, Philip Larkin, Jack Kerouac, Pasolini... però no representen en cap

Llibres

Amb aquest llibre Ferran Archilés va guanyar l'edició del premi de poesia "Manel Garcia Grau" 2010.

moment un excés d'erudició, sinó que encaixen perfectament dintre de la concepció total del llibre.

En dos poemes, "*Blue wail*" i "*Pintades*" el poeta presenta els seus principis poètics, en el primer, en consonància amb la cita de Borges al començament del llibre: "debo justificar lo que me hiera", després de manifestar que ha destruït el llibre, escriu: "¿Què és el que he perdut? No res,/ o potser, justificar, ja per sempre,/ el que em fereix i sé." En el segon es pot llegir: "Els meus versos nus de simbologia s'arrecren/ en la protecció de les runes de l'odi,". En tots dos es posa en dubte la utilitat de la poesia. Tanmateix en "*dies irae*", es defèn la utilitat de l'art i recorda que abans de la seua prematura mort, Pasolini va tenir temps "d'ensenyar-nos que la ira, la ràbia per un món/ que la burgesia havia destruït/ era el més noble dels sentiments."

Malgrat que aquest és el primer llibre de poesia de Ferran Archilés, és un llibre d'un gran nivell poètic, molt madur i ben treballat i de lectura absolutament recomanable.

Notes de viatge/1

text JOAN HERAS

Primer divendres d'agost. En plena tarda xafogosa cal agafar maletes i abrics per anar cap a l'hivern. L'aeroport està ple de gent i de moviment. Tràmits i controls de seguretat: cal descalçar-se perquè revisin les sabates. Després el temps es comença a relentir a la sala d'espera on no es pot fer gran cosa més que esperar que obrin la porta i, a través d'un passadís de tub, es pugui entrar a l'avió. Amb una hora llarga de retard, l'avió s'enlaira i la ciutat, ràpidament, es perd. Els motors s'esforcen per assolir l'alçada necessària que us permetrà travessar durant la nit un mar terriblement immens i cinc fusos horaris camí de l'oest. El pilot saluda cordialment i enuncia les tretze hores llargues de viatge i que es preveu un temps tranquil –és a dir, que no hi haurà sacsejos preocupants. Ara només cal que les hores s'escolin i que, amb una mica de sort, la son hi jugui a favor. De tant en tant, és bo resseguir l'avió que sembla de juguina que, damunt la pantalla, indica el lloc precís de l'itinerari en què ara es sobrevola, com si un dit capriciós i atzarós anés apuntant llocs damunt una bola del món que fa aturar amb la seva pressió. El canvi horari farà que el vol aterri a l'hivern de Buenos Aires en plena matinada i que, superats els difícils tràmits de recuperar les maletes que miraculosament no s'han perdut i de passar els controls duaners pertinents, el taxi –el remís– que us porta a l'hotel corre per una ciutat enorme que tot just comença a despertar-se en un dissabte fred però no tan gèlid com els dos darrers dies –tal i com us van informar els amics locals i el servei meteorològic.

Sense pressa, seguint el ritme lent del matí acabat d'estrenar a la ciutat retrobada, ocupeu el lloc que durant una setmana us acollirà i gaudiu dels elements característics de l'esmorzar: les "medialunas" –dolces o salades– i el sempre present "dulce de leche". El cafè, força dolent. El personal del lloc, amable. I de seguida comença el veritable retrobament –que sempre és descoberta– amb els carrers d'una ciutat que ocupa un lloc especial en el teu paisatge. Potser perquè encara és força d'hora o potser perquè és dissabte, no notes l'habitual volum alt de motors que omplen els carrers d'una ciutat que es caracteritza per un ambient sonor massa alt, de motors gastats, de silenciadors inexistents, de sotrats al paviment. Ben aviat arribeu a Corrientes, la que mai dorm, la que sempre té regust de tango. I la peatonal i comercial Florida, amb músics per tot arreu que

Fronteres

encara estan afinant els instruments –guitarres, i bandoneons, fonamentalment– i certes olors de coses dolces. Després de creuar uns quants carrers de noms propis de la història del país, arribeu a la Plaza de Mayo i allà hi ha el testimoni viu de les mares –ara ja àvies– que lluiten incansablement sobre el volgut oblit de les identitats perdudes durant els tristíssims anys de la dictadura militar i el record dels veterans de la lamentable guerra de les Malvines. Allà, al mig de la plaça, ben a tocar de la Casa Rosada, de la catedral metropolitana i d'altres edificis oficials, tot té un regust especial de passat recent, de consciències que lluiten contra les forces que les volen arraconar cap al silenci. Rellegiu pancartes que volen guanyar espais als informes tancats. Rellegiu els noms de tants homes morts inútilment en una guerra absurda que es mostren damunt d'un mapa del país. Dijous a la tarda, com sempre, podreu veure les mares –les àvies– fent el seu setmanal acte de presència. No és probablement una plaça especialment bonica però sí que transmet tota la força d'un enclavament civil que emociona. Aquesta és una de les places amb més càrrega simbòlica que ara, aquest matí raonablement fred d'un dissabte d'agost, us transmet sense saber com. Passen cotxes i autobusos fent força soroll però hi ha un cert silenci interior, una emoció que ens connecta amb tant de dolor, amb les pèrdues que des de fa tants anys aquí es denuncien. La presidenta del país, la senyora Cristina, sembla que mira poc a la plaça i passa de puntetes –quan entra amb el cotxe oficial, damunt de la tristesa que amargament transmet. La Cristina està molt preocupada i ocupada en enllestir una campanya electoral que el proper diumenge, i per primera vegada en unes primàries amb vot obligatori, la proclamarà candidata del seu partit a les properes presidencials de l'octubre.

Deixeu la plaça a l'esquena i avanceu per l'avinguda que porta el mateix nom, en honor del mes en què es va començar a preparar i a organitzar la lluita per la independència. El cafè Tortoni ara dorm. Creuada la monumental avinguda 9 de Julio busqueu l'hotel en què durant mig any –entre l'octubre del 1933 i la primavera del 1934– García Lorca hi va residir. Ara mostren l'habitació però sense mobiliari de l'època. És, més aviat, un muntatge de record. Potser és una mica fred però evoca nostàlgies d'una veu essencial de la literatura que, en aquell moment, no sabia que poc més de dos anys més tard, la barbàrie feixista l'assassinaria.

ACABA UNA DE LES CAMPANYES DE MELÓ D'ALGER AMB MAJOR QUALITAT

text NATÀLIA SANZ

Benihort, la cooperativa agrària de Benicarló, ha tancat la campanya de meló d'Alger 2011 amb 7,5 milions de quilos produïts en poc més de dos mesos, en un període caracteritzat pels baixos preus, però per una magnífica qualitat d'aquesta fruita d'estiu. El període comercial s'ha desenvolupat entre finals de juny a la primera setmana del mes de setembre, pel que la campanya s'ha allargat 20 dies respecte a l'any anterior. Encara que s'han superat també els quilos produïts en el 2010, el cap de l'àrea d'Hortalisses, Sebastián Torres, la defineix com "una roïna campanya, comercialment parlant, perquè els preus han estat molt baixos durant la seua pràctica totalitat. A partir del 15 d'agost, la millora del clima en els països europeus consumidors ha fet que se'ns donara un respir i l'exportació ha aconseguit millorar la mitjana". No obstant això, al costat de les dades econòmiques negatives, cal destacar que s'ha produït molt bona planta i no s'han registrat inclemències meteorològiques que hagen perjudicat el fruit. Per tant, en la campanya 2011, els melons d'Alger Benihort en totes les seues varietats (fashion, rayada sense llavors i la tradicional negra amb llavors) han resultat d'una fantàstica qualitat", tal com detalla Torres. Els mercats nacionals als quals ha arribat un 65% del meló d'Alger Benihort són el català, zona de Llevant, centre-nord, Zaragoza i Canàries, mentre que el 35% restant s'ha consumit en països com França, Alemanya, República Txeca

i Polònia. En tots aquests mercats valoren que el meló d'Alger Benihort compta amb el certificat europeu de qualitat alimentària, GlobalGap, distinció amb la que la cooperativa benicarlanda es diferencia respecte a altres magatzems productors de la zona. Per altra banda, a nivell local, l'acollida del meló d'Alger benicarlando també ha resultat molt interessant a través de les set fruterías Benihort, des de les quals s'han realitzat promocions i degustacions, així com des dels mitjans de comunicació comarcals, que també han difós la qualitat i exquisitesa d'aquest "dolç de l'estiu".

COMENCEN LES OBRES DE LA CARRETERA BENICARLÓ-CÀLIG

text NATÀLIA SANZ

Per fi han començat les obres de la carretera Benicarló-Càlig. L'acte, presidit per la consellera d'Infraestructures, Isabel Bonig, va merèixer la presència de tota la corporació municipal donada la importància que aquesta via té per a la ciutat.

EN PERILL LES ESCOLES MATINERES

text REDACCIÓ

L'ajuntament de Benicarló ha decidit retallar a la meitat la subvenció que concedia a les escoles matineres que donen els seus serveis en els centres d'Infantil i Primària que existeixen a la ciutat. Un centenar de xiquets i les seues famílies es veuran afectats per aquesta mesura ja que podria afectar a la prestació del servei. Xaro Miralles, portaveu del PSPV, era l'encarregada de denunciar la situació que es viurà en les escoles que varen recordar "serveixen per a conciliar la vida laboral i familiar". El servei es presta de 8 a 9 del matí i és utilitzat per treballadors que inicien la seua jornada laboral a aqueixa hora. Fins a la data, els pares pagaven una mitjana de 45 euros al trimestre que, amb la reducció aplicada des del consistori, pot incrementar-se al doble. "El servei pot ser inviable, perquè els monitors han de cobrar" i és molt probable que els pares treballadors no puguin assumir el cost del servei, va lamentar Miralles. La mateixa línia de reducció d'ajudes se seguirà en la Universitat Popular, en la qual aquest curs "es pagaran els cursos de valencià, fins ara gratuïts". Per a la portaveu socialista aquestes mesures són la mostra que "al Partit Popular no li interessa l'educació", afirmació que va secundar remetent-se a un altre dels temes d'actualitat en el

Per fi han començat les obres de la carretera Benicarló-Càlig. L'acte, presidit per la consellera d'Infraestructures, Isabel Bonig, va merèixer la presència de tota la corporació municipal donada la importància que aquesta via té per a la ciutat. Com va recordar la consellera "ajudarà a millorar la competitivitat del sector industrial d'aquesta ciutat" pel fet que és el vial que comunica el polígon industrial amb la ciutat i la N340. Al migdia i sota un sol de justícia, un operari esbrossava la zona sota l'atenta mirada de l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, qui va assegurar que "ha començat, però el més important és que les màquines ja no se n'aniran fins que no acaben". Els treballs tenen un termini d'execució de deu mesos i un cost proper als dos milions d'euros per a millorar els dos quilòmetres que discorren entre el polígon industrial El Collet i l'inici del nucli urbà del municipi. L'alcalde de Benicarló va mostrar el seu públic agraïment a l'administració autonòmica que "al final ha fet cas a les meues reclamacions", presentades a tots els dirigents que han tingut lloc de responsabilitat des que ell és alcalde. "El treball d'aquests anys al final ha donat resultat", va afirmar satisfet.

La consellera també va conèixer, en la seua primera visita com a representant autonòmica a la població, l'aparcament subterrani de la UA19, construït gràcies al Pla Confiança. I a més Bonig es va entrevistar amb els tres alcaldes del nord de la província amb major representació poblacional. Juan Bautista Juan, alcalde de Vinaròs, Andrés Martínez, de Peníscola i el propi Domingo li van exposar a la nova consellera les seves demandes, emmarcades en la línia de col·laboració que han iniciat els tres municipis. Bonig va assegurar que "han estat molt correctes en les peticions, sabent la situació que estem passant i han establert prioritats".

municipi: la construcció del nou col·legi Àngel Esteban.

I ho va fer tirant d'hemeroteca per a intentar demostrar que l'alcalde ha fet les mateixes promeses amb les mateixes dates però amb consellers distints. Miralles va assegurar que Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló "torna a estar enganyant i torejant" pel que fa a l'anunci de l'inici de les obres de construcció del nou col·legi Àngel Esteban. Fa uns dies el primer edil va assegurar que el conseller José Císcar li va anunciar que les obres s'adjudicarien al gener, després de l'aprovació de la consignació pressupostària de la Generalitat Valenciana. "El 22 d'abril del 2010 el conseller Font de Mora va garantir que en el 2011 començarien les obres" i l'única cosa que va començar va ser la urbanització del sector on se situarà. Referent a això Miralles va recordar que els veïns afectats "van consentir que es feren les obres, conforme estan les coses, perquè allí va el col·legi". Després de la signatura d'un conveni, els propietaris pagaran les obres en tres anualitats. "Els segueixen pagant, però el col·legi no es fa", va lamentar l'edil socialista. A l'octubre del 2010 es van iniciar les obres d'urbanització del sector "i l'alcalde diu que les obres del cole es farien paral·lelament a les d'urbanització", afirmació que tampoc s'ha complit.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

No sé com he pogut esperar dues setmanes per a expressar la meua emoció en descobrir el veritable motiu de les meues penes. Però la setmana passada, gràcies a aquesta publicació, vaig veure la llum al final del túnel i he pogut posar remei al pitjor malson que es pot tindre. Mire, senyora Garcia, el començament de les festes va vindre acompanyat per una actitud distant de la meua parella cap a mi. Però la cosa encara és més curiosa perquè aquesta situació també es repeteix, amb major virulència, al llarg i ample de la anhelada, desitjada, emotiva i coenta setmana fallera. Aquest comportament estrany i francament gelat venia a durar fins a un parell de setmanes després del darrer coet. Després, poc a poc, amb una bona alimentació i una selecta dosi d'elements afavoridors d'actituds amatòries, anava aconseguint que tot tornés a la normalitat recuperant el terreny perdut. Clar, tot això m'angoixava i omplia el meu cap de dubtes al voltant de la nostra relació. Hi ha una tercera persona? Ja s'ha apagat l'espuma? Soc un avorrit? Fins i tot em vaig arribar a plantejar seriosament l'existència de l'amor com a sentiment. He passat moltes nits sense dormir, canviant de posició innumerables vegades, agafant i amollant el coixí. He vist passar totes les hores al meu despertador de números rojos i he sentit totes i cadascuna de les senyals acústiques del rellotge del campanar: hores, quarts, mitges i tres quarts. Una vegada i una altra he posat la ràdio amb la funció "sleep", fins que als cinquanta-nou minuts s'ha callat en el més interessant de la repetició nocturna del minoria absoluta. Mentrestant, la meua parella dormia plàcidament al meu costat mentre jo pensava que unA mica de festa íntima hauria estat una bona manera de treure profit al meu insomni. Però tot aquest neguit va desaparèixer

dissabte passat el llegir la notícia de la setmana amb deteniment. Si, senyora Garcia, resulta que l'excés de soroll de la setmana de festes (bàsicament pel indefinit soroll del fantàstic recinte de les penyes) va repercutir en la meua parella provocant-li una absoluta manca de desig sexual. Lligant fils, vaig arribar a la conclusió de que el mateix ens passa mentre està viva la magnífica setmana fallera. En canvi, aquest excessiu soroll no afecta la meua persona en el mateix sentit, perquè li asseguro, senyora meua, que no se m'apaga mai la calentor del baix ventre. El meu cos ha triat com a efecte secundari del soroll això de no dormir per les nits i anar tot lo dia absolutament sonàmbul. Ara, que ja hem recuperat el ritme, estem buscant solucions al nostre problema. De moment ja ens hem llogat una caseta rural per al mes de març, però encara no hem decidit què farem la setmana de festes, perquè els bous ens agraden molt i no ens volem perdre els esmorzars que s'organitzen després de l'entrada de les vaques. De moment, gràcies a vostès, anem pel bon camí.

Ai, ai, ai! A vore si les forces vives (o millor bobes) de nostre poble muntaran en còlera si llegeixen la notícia de la pàgina tres. Els joves del

nostre poble van estar amb ... els bisbats de Catalunya! Déu meu, quin sacrilegi. No sé com es van poder entendre. Ah, clar, en castellà. No, tampoc, que a Catalunya no s'ensenyava el castellà i no el sap parlar ningú perquè l'imposen a tots els àmbits de la vida pública i especialment a l'escola, on la llengua comuna de tots els de la pell de brau és massacrada, discriminada i condemnada a la seua extinció. Sort que tenim les teles del tedetè que ens conten les veritats i els seus diaris que les deixen per a la posteritat.

Tractorada al nostre poble per a protestar pels robatoris. Els polítics del Pp a primera fila. La pregunta és: també estaran a primera fila quan al govern central estiga manant don Mariano i no li puguem fer pagar les culpes de tot a Zapatero?

Vaig botant. A la primera pàgina es pot llegir el tòpic titular "les millors imatges". No, les millors imatges estan a una altra publicació que ha omplert totes les pàgines de milers de fotos de xiquets, pares, mares i avis, a vore si se la compren. En canvi si que es veritat això de "els millors peus de foto", perquè els comentaris són realment peus de foto exhaustius.

Molt bons els tafaners. Molt bons.

Lamparetes, d'Antònia Font

text CARLES LLUCH

<http://elsexilil.blogspot.com>

He de confessar que, des que vaig descobrir Antònia Font, aquest grup mallorquí em té subjugat. Aleshores havien publicat ja feia un cert temps *Taxi* (2004), el disc que per molts crítics és el millor de la seua trajectòria. Aquell món d'astronautes, robots, extraterrestres i viatges espacials em va sorprendre i captivar, i llavors vaig immernir-me en la resta de la seua discografia, sobretot *Alegria* (2002). Poc després de conèixer-los van publicar *Batiscafo Katuskas* (2006). Vaig tenir una autèntica febre Antònia Font que m'ha durat uns quants anys.

Ara han tornat amb *Lamparetes*, un disc amb el qual, una altra vegada, es reinventen a ells mateixos. El primer que sorprèn es veure que les lletres no són tan absurdes com solien ser-ho. Això, personalment, no em va servir d'al·licient a l'inici. Justament una de les virtuts millors del grup són les seues lletres, algunes *naïf*, altres que semblen fetes amb l'escriptura automàtica dels surrealistes, moltes divertides. Però aquesta vegada volien transitar territoris més comprensibles i en tenien tot el dret. I ho han fet sense deixar de tenir personalitat pròpia. Joan Miquel Oliver, ni volent, pot escriure lletres convencionals.

El disc és magnífic, tot un encert per al meu gust, i crec que està a l'alçada dels millors discos

Exilis

del grup, que per a mi són *Alegria* i *Taxi*. L'inici és fulgurant, amb "Me sobren paraules", un homenatge al joc amb les paraules, al gaudi infantil amb el llenguatge, sobre un fons de cors impressionant i una melodia que enganxa. El disc segueix després una certa voluntat conceptual, com sol ser habitual en ells: cançons sense solució de continuïtat i recurrències temàtiques. En aquest cas, predomina el tema dels pioners, de l'atracció per l'aventura (mitificada) en geografies exòtiques.

Així, viatgem a l'oest a "Abraham Lincoln" i "Clint Eastwood"; aquest, un dels cims del disc, amb la veu de Pau Debon gairebé recitant en un to que recorda "Astronauta rimador" (una altra mítica cançó del grup). Altres cançons ens remeten a les regions àrtiques, com "Pioners", "Boreal" i -una de les meues preferides- "Icebergs i guèisers". Em recorden, no sé, Jack London, Joseph Conrad. En aquestes composicions predomina la descripció d'ambients, i aquesta és la gran novetat a què feia referència adés.

Hi ha un altre grup de cançons que contrasta amb aquestes, i que en comptes d'anar a regions llunyanes es focalitzen sobre temes balears: de manera satírica, com en la divertida "Islas Baleares" (impagable la psicofonia final); la bellíssima, preciosa "Es far de Ses Salines"; o "Sospitosos", la cançó que tanca de manera juganera el disc, abans d'una instrumental magnífica. Hi ha, per tant, dos pols extrems: les geografies més allunyades i la més propera, la mallorquina. En pocs discos d'Antònia Font trobem tantes referències balears com en aquest.

Un disc completíssim, tant en la música, que sovint vuitanteja, com en les lletres. Un dels millors discos en català de l'any, i això que hi ha també els de Manel i Obrint Pas. Afortunada competència de qualitat i d'estils diversos, enguany.

L'ÀNGEL ESTEBAN, ENCARA SENSE FUTUR

text NATÀLIA SANZ

El CEIP Àngel Esteban s'adjudicarà el pròxim mes de gener, segons es desprèn de la reunió mantinguda entre l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, i nou conseller d'educació, José Císcar. La realitat és que CIEGSA no té diners, de manera que "la conselleria d'educació va a destinar una partida dels seus pressupostos que ascendirà a 60 milions d'euros per a portar a terme la construcció dels 7 o 8 col·legis més prioritaris a la Comunitat Valenciana, entre ells l'Àngel Esteban". El pròxim mes de novembre es procedirà a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat Valenciana i al gener s'adjudicarà l'obra a l'empresa. "Tenim la confirmació i el compromís per part del conseller, que el CEIP Àngel Esteban està entre eixos centres, és a dir, que en el mes de gener s'adjudicarà", va explicar Domingo. A més, l'alcalde va recordar al conseller que els barracots del col·legi li costen al consistori en lloguer 21.600 euros anuals, reclamats a conselleria a través d'una moció aprovada en l'últim plenari municipal. De moment el consistori benicarló continuarà amb la urbanització del sector 7, on es construirà el nou col·legi, paralitzada per l'abandó dels treballs per part de l'empresa adjudicatària. Domingo va indicar que "aquesta setmana es reprendrà la urbanització del sector per part de l'empresa PAVASAL", a la qual se li han adjudicat els treballs després que haguera de rescindir-se el contracte amb BM3 per incomplir les condicions.

La reunió amb el nou conseller d'Educació també va servir per a tractar el tema de la futura EOI de Benicarló. José Císcar va anunciar a Domingo que a partir d'aquest curs els alumnes matriculats en els aularis del nord de la província podran acabar el cicle formatiu d'anglès a Benicarló sense necessitat de desplaçar-se a Castelló. Açò significa que l'aulari de Benicarló, serà l'únic en la província que compta amb els cursos del nivell avançat d'aquest idioma. "És un pas molt important, per a nosaltres, ja que això només es podrà efectuar a Benicarló i segons ens va confirmar el conseller, es tracta d'una aposta

molt important, perquè la EOI estiga definitivament a Benicarló", va indicar. De moment, encara que l'edifici de l'antiga escola Jaume I ja està cedit a la conselleria, "no hi ha diners per a fer un edifici nou, pel que hem optat per incrementar ja l'oferta formativa en l'actual aulari situat en l'IES Joan Coromines". I és que a més de l'anglès, l'aulari de Benicarló oferirà cursar un segon idioma que es confirmarà aquesta setmana, "encara que bé podria tractar-se de l'alemany", va explicar Marcelino Domingo. Actualment a Benicarló s'oferien els quatre primers cursos d'anglès i francès. De moment, encara es desconeix el nombre d'aules que s'oferirà per curs, i les places que s'oferiran, si bé ja se sap que les preinscripcions i matrícules podran formalitzar-se a partir de la pròxima setmana.

TRES REGIDORIES COMARCALS CERQUEN SOLUCIONAR PROBLEMÀTIQUES COMUNES DELS JOVES

text NATÀLIA SANZ

Triunvirat de les regidories de Joventut del Baix Maestrat. Les regidores de l'àrea de Joventut dels Ajuntaments de Benicarló, Vinaròs i Peníscola, Rocío Martínez, Carla Miralles i Mª Jesús Albiol, respectivament, van mantenir una reunió en el consistori de Benicarló amb la finalitat de tractar diversos assumptes d'importància per a la seua àrea. L'objectiu comú era conjuminar esforços i treballar conjuntament pel benestar dels joves de la comarca. Rocío Martínez va assegurar que, tenint en compte la difícil situació econòmica actual "anem a treballar conjuntament pel bé i el benestar dels nostres joves". En la reunió va "acordar reunir-nos amb una periodicitat trimestral, cada mes en un ajuntament, per a comprovar el bon desenvolupament dels nostres projectes i acordar noves estratègies". Una de les primeres mesures que es prendrà és la creació d'una xarxa d'oficines d'informació per als joves, en les quals es facilitarà l'accés a l'oferta universitària de la cada localitat i es podran realitzar tràmits amb la Generalitat. A més, Martínez va recalcar l'interès de l'ajuntament de Benicarló per signar l'adhesió al Carnet Jove que expedeix l'IVAJ, al que recentment es va adherir el consistori de Peníscola.

"Hem coincidit en moltes coses, sabem que la joventut avui dia travessa mals moments, per això un dels punts més importants de les nostres regidories serà el relançament de la participació i l'engegada de diverses activitats per als nostres

joves", va destacar l'edil benicarlanda. Així, es crearan punts d'informació i assessorament, "on els joves tinguen tot tipus d'informació, ja siga laboral, d'habitatge, d'educació, de temps lliure i oci, entre unes altres". En aqueix sentit, Martínez incidia que en la major part dels casos "la informació universitària, per exemple, no arriba a la comarca". Des de les regidories es pretén "facilitar l'accés a ella perquè la gent no s'haja de desplaçar, i fins i tot realitzar alguns tràmits administratius". En el mateix sentit es treballarà per al cas dels habitatges tutelats per als universitaris.

Èxit d'expositors i públic en la 6a exposició de Modelisme Naval

text CMN

El tercer cap de setmana del mes d'agost de 2011 (20 al 22) amb motiu de les festes patronals, el Club de Modelisme Naval "Benicarló Cara a la Mar" va dur a terme la 6a Exposició de Modelisme Naval al lloc habitual (Llotja de Peix) de Benicarló.

En aquets tres dies que va durar l'acte el degoteig de públic va esser un continu, essent un total de 1409 visitants els que varen poder gaudir de les meravelloses peces allí exhibides i que deixaren el públic bocabadat.

Això va estar possible gràcies a un total de 29 expositors, que varem poder reunir un total de 127 peces, des de vaixells de tot tipus, fins a estris antics de mestres d'aixa, arts de pesca en miniatura, quadres d'arts de pesca, etc. . Aquesta 6a edició va estar inaugurada pel Patró Major de la Confraria de Pescadors "San Telmo", Salvador Orero, amb l'afectuós i calorós acompanyament, com no, del president de l'associació Ramón Julbe Alsina. El CMN vol donar, mitjançant aquestes paraules, les gràcies a tots els expositors, entitats col·laboradores i com no a l'Estació Nàutica Benicarló - Peníscola, per l'interès mostrat perquè aquesta sisena edició haja estat tot un èxit.

¡ GRÀCIES A TOTS ! I FINIS LA PROPERA

NOTA: Des d'aquí, el CMN "Benicarló Cara a la Mar" els convida a tots perquè el proper cap de setmana comprès entre el 24 i 25 de setembre, assisteixin a l'exposició i exhibició de vaixells navegables que es durà a terme a la població veïna de Peníscola, amb la celebració de les 3es Jornades Nàutiques, juntament amb l'Estació Nàutica Benicarló - Peníscola. L'esdeveniment es durà a terme al voltant del Palau de Congressos.

ve de la p gina anterior

aquesta secció, vam publicar qui era la dona més elegant de les festes. L'errada va ser que no vam publicar el rànquing de regidors més elegants i glamurosos. I ací comença el calvari perquè eixa errada ha provocat una allau de cartes a la directora, queixes pel carrer i trucades telefòniques a altes hores de la matinada a la pobra senyora García. És per això que els tafaners volen demanar públiques disculpes i donar compte del resultat de la votació que designa al regidor (mascle) que més mirades femenines va atraure durant les pesades festes. Així, repetint any rere any al capdavant de les votacions, hem de dir que el guanyador va ser Pepe Sánchez que, tot i ser iaio, no ha perdut ni un gram de l'encant encisador que provoca sospirs profunds entre les benicarlandes. Quin *poderío*, quina forma de portar les corbates! Tot i les noves generacions que han envaït el saló de plens, Sánchez encara és el nostre *namber guan* particular. I és que ja no queden homes com els d'abans!

Encierros a Pamplona? No, gràcies. A Benicarló.

Parlar, o escriure, dels *ansierros* és cosa seriosa i complicada. El primer que hauríem d'esbrinar és què vol dir això d'*ansierro*. *Ansierro* ve de la paraula castellana *encerrar*, que com tot el món sap, clar és castellà, vol dir *cerrar* dins (*en*) algun recinte. Ací ja trobem el primer problema. A Pamplona els bous surten, surten, de Santo Domingo i passen per la Plaça Consistorial, Mercaderes, Estafeta i plaça de bous. Si diem que els bous surten és que ja estaven tancats. Per tant no s'hauria de dir *ansierro* sinó *reansierro*, perquè al final de la corrida, els pobrets, acaben tan tancats com al començament.

Quant al nom oficial que l'*ansierro* figura al programes benicarlandos trobem **entrada de bestiar boví**. Massa bonic. Els tafaners no creuen que els benicarlandos de fa cent, dos-cents, tres-cents i més anys, empraren

entrada de bestiar boví per a definir un *ansierro*. Dirien entrada, esbarrada com a Càlig, correbous, tancament... els tafaners no ho sabem. Més haguera valgut que tots aquests historiadors que s'han dedicat a canviar-nos l'escut del poble i buscar noms per a certs carrers, buscar tossals de les figueres i confondre reis per

emperadors, s'hagueren dedicat a buscar la història dels *ansierros* benicarlandos.

Llavors com no tenim història escrita sobre el bous i sobre el nom, hem de recórrer a records. Sabem de l'existència de la Placeta dels Bous. També hem sentit parlar dels bous per la vila, pel que ara és la part vella del poble. També tenim constància dels bous del Camí Convent, inclús tenim una cançó d'aquella època. Poc més. No tenim constància escrita que es feren *ansierros* però sí en alguna foto podem veure uns quants bous, no un, i gent corrent al voltant. Té tota la pinta de ser-ne un. Així que podem concloure que sí, els *ansierros* eren tradicionals a Benicarló i potser de fa centenars d'anys. A partir d'ací busquem en les nostres vivències de la infància. Recordem els bous pel Camí la Mar per a festes d'agost i també per a Sant Pere. Poc després van desaparèixer els bous de Sant Pere i els del Camí la Mar van passar a fer-se al port, on es fan ara. En un primer moment, del que nosaltres recordem, no hi havia *ansierros* però de seguida se'n van fer, o recuperar. Tancaven els bous al pati (magatzem) de la ferreria que hi havia davant de casa les Pures, i anys després, a un corral fet amb taulons a la vaqueria de Febrer, ara carrer Joan XXIII. El corral ha anat baixant fins on el fan ara que ja no

tanquen ni els bous. Els amollen directament des dels camions.

Feta aquesta introducció anem al gra: Per què els *ansierros* caduferos són molt millors que els de Sant Fermín, a Pamplona. Hi ha molts motius, i de pes.

A Pamplona fan vuit *ansierros*, només de bous, de matí. Ací en fem menys però, en fem de bous i vaques, de gallines amb sabates, de quaranta vaques i bous embolats, de dones taurines, de matí i de nit... No hi ha punt de comparació.

A Pamplona els *ansierros* són costa cap amunt i només pot participar gent molt forta, en bona forma física, en canvi a Benicarló són costa cap avall i hi pot participar tot lo món.

A Pamplona les barreres tenen unes barreres de taulons, ací a la Mediterrània, de ferro pintat d'un groc llustrós que es veu de ben lluny. Però el més gros de tot és que els *santfermineros*, per molt que diguen, se'n donen vergonya dels *santfermins*. Sí, se'n donen vergonya de les seues festes taurines i ho demostrarem de seguida. Allà posen les barreres el dia abans dels *ancierros* i el dia 14 de nit, després de l'últim *ansierro*, a Pamplona, ningú diria que han fet bous pel carrer. No queda ni rastre, ni una barrera.

En canvi a Benicarló, al nostre Benicarló, estem orgullosos, no orgullosos, orgullosíssims, dels *ansierros*. Volem que tot el món se n'assabente que ací fem bous, *ansierros*. I com ho podem demostrar? Com podem deixar constància d'uns esdeveniments tan importants? Doncs molt fàcil: mostrant les nostres barreres tant de temps com puga ser possible.

Les plantem a principis de juliol i les deixem, hi ha any, fins a ben entrat el més d'octubre. És a dir, tot un trimestre. Una estació anual. La quarta part de l'any.

Això sí que és estar orgullós dels nostres bous.

Pamplona, amaga't, que Benicarló està per damunt. Benicarló el poble de les barreres grogues i dels *ansierros*.

Benicarló *siudat* con *asento reliquioso*? Què va, home: Benicarló *siudat* con *asento taurino*. I ben *taurino*.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Cues de festes

Segons vam escoltar els tafaners, per això sempre tenim l'orella parada, els del duatló que fan el cross de festes, presumptament, no tenien permís per tallar els camins rurals per on passava la prova. I si aquests no en tenien, els de la demostració de conducció de 4x4 van destrossar el fràgil equilibri de l'ecosistema de la desembocadura del Riu Sec. Ací tot s'hi val! Si hagués estat el faraó Kuen-ka el cap de Medi ambient, açò no hagués passat. Segur! Qui ens hagués dit que l'havien de fer bo, aquell home tan escrupolós amb les normes i les fites.

La restauració de la planta baixa de la casa de la Baronessa ha donat molt de joc a la Reina i les dames d'enguany... encara hi ha centenars de fotos penjades a Internet. Les xiques a la vora del pou, amb fons de portes antigues, assegudes a l'empedrat... i la veritat és que si no saps que és l'Ajuntament, sembla que estiguen a una alqueria típica valenciana. Tot un encert!

En meitat de la setmana de Festes, quan més feina hi havia, decidia dimitir una persona de la comissió de Festes. I no era de les que agranen, no. Justament ho feia l'encarregada del protocol de la Comissió, sí, eixa de qui parla tot el poble i que va crear un cert descontent, es veu, a les dames en particular i a algú més en general. Any rere any s'ha encarregat de fer patir a les dames i reines, però sembla que amb les d'enguany no ha pogut. Així que, com no es plegaven als seus desitjos, dimitia a mitjan festes deixant a la comissió amb una mà davant i un altra darrere perquè es va emportar tots els papers. Només amb una còpia de tot el protocol van haver de passar el final de festes la comissió, dames i reina. Per cert, com van respirar estes pobres xiques! A vore si comencen a canviar les coses a la comissió i tornem a tindre bufetades per ser dameta infantil, que de ser l'enveja d'altres pobles, enguany de poc ens quedem sense... per culpa de postures poc flexibles i potser

text LA COLLA DE TAFANERS

poc escaients a la nostra latitud o als nostres temps. I és que obligar a anar a dames i regidores amb mànega llarga a missa i després es presenta amb un *palabra de honor*, o amb sandàlies, o de coloretos, o de tirants, desfilant darrera dels Sants de la Pedra a la processó... En fi, que qui no vulga pols que no vaja a l'era, però també s'ha de saber donar exemple.

Diuen els responsables policials benicarlandos que aquestes han estat, com tots els anys, afegiríem nosaltres que també diuen, unes festes tranquil·les. Encara podríem dir més, les més tranquil·les dels últims anys. Tot ha funcionat correctament, els dispositius... també. Ara, del "botellón", ni parlar-ne. Totes les nits, totes sense

excepció, hi havia pels voltants de les penyes personal amb la seua garrafeta etílica pel terra. I encara diríem molt més, les nits del Certamen i de les Entitats, pels voltants del poliesportiu, els vehicles amb el capó obert, i els més sofisticats, amb estoreta inclosa,

tenien un mostrari de begudes espirituoses que Déu ni do. Pareixia que hi havia barra lliure. I els municipals on eren? Que no trobaven el personal etílic amb les seues begudes enlloc? Potser anaven a patricular per la ratlla del terme. El que diem, que els voltants de la zona musical semblava el dimecres espirituós. I clar està, no s'ha d'emprenyar el personal quan està de pregària.

Pegar musculà

Diuenge final de festes al matí davant de l'ermita de Sant Pere la gent que acudien a missa devien pensar que s'hi havia celebrat un casament estafolari: en comptes de trobar la coneguda catifa d'arròs es van trobar xafant una estesa fastigosa de crostes de musclos. Eren les restes per enretirar de l'original acte batejat sense fortuna amb el nom de *musclà* per algun geni lingüístic de la Comissió de festes. Torna-li la trompa al xic! Xe, no podeu mirar a un costat i a l'altre abans de fer riure d'aquesta manera. A vore, què és a Benicarló una *musclà*? Aquella sacsada de muscles que fem quan tant se'ns en fot que ens prometen il·lusions i ens donen cagallons, no? Per exemple, quan diem "Va pegar musculà i se'n va anar cap al bar". Doncs això, ni *ansierros* ni *musclaes*. Què té de roïn una torrada de musclos o, en argot fester, degustació de musclos? Ens hagués agradat vore si hauria ocorregut el mateix si l'acte s'haguera donat davant de Sant Bartomeu, *ergo*, davant de l'Ajuntament. Perquè enguany la pitjor part de les festes se l'ha enduta la mar. A l'oblit de les crostes afegiu la supressió del dia dedicats entreteniments marítims (ànecs, cucanyes...) i el desplant de Comissió i Ajuntament a l'exposició de modelisme naval. Definitivament a l'Ajuntament es pensen que la ciutat s'acaba a l'auditori. A l'auditori estrictament perquè el jardí annex segueix fent llàstima.

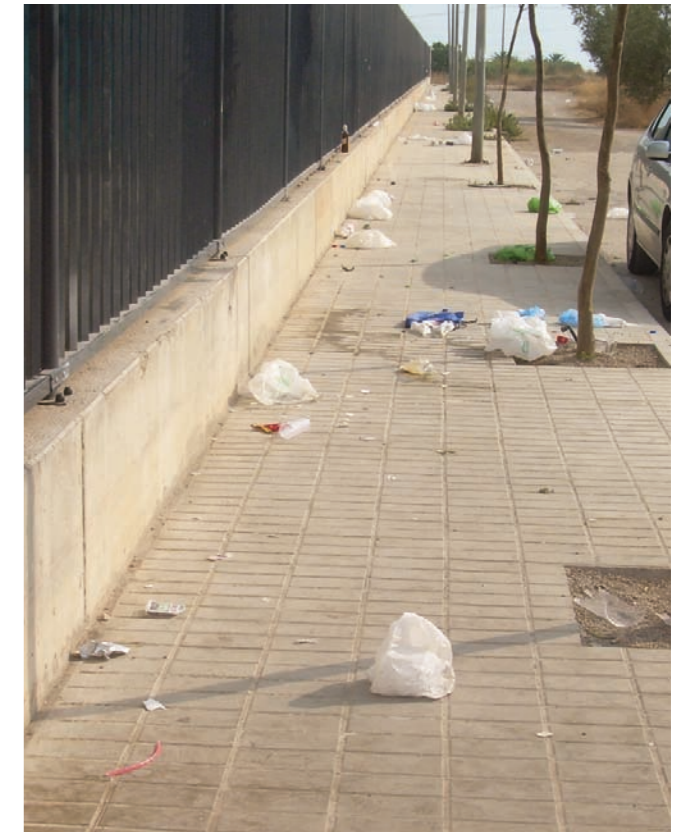
Home glamurós

Per una distracció inexcusable, al passat número de *La Veu*, en

PROBLEMES AMB EL BOTELLÓ

text i foto NATÀLIA SANZ

Benicarló té un compte pendent amb el botelló. Ho saben els cossos de seguretat, que fan el que poden per a controlar el tema. Bona mostra d'això és que durant aquestes Festes Patronals ha baixat el nombre de queixes rebudes en la Policia Local per les molèsties que ocasionen els que participen d'aquesta pràctica. Agustín Parra, intendent de la Policia Local, va explicar que "no podem estar totes les nits jugant al gat i al ratolí, perquè quan ens veuen aparèixer ixen corrent per a establir-se en altre lloc". Almenys, s'ha aconseguit impedir que els botellons es realitzen en places i carrers públics, com fa uns anys, per a desesper dels veïns afectats. Enguany només s'han registrat "14 queixes per la brutícia i el soroll que provoca el botelló, davant de les 39 de l'any passat". Açò es deu al fet que "la gent cada vegada s'aparta més a l'extraradi i no fa ús de les zones del centre del poble". Durant les Festes Patronals es van detectar dos focus principals de concentració de joves: als voltants del pavelló poliesportiu i prop del CEIP Eduardo Martínez Ródenas. El civisme, si es pot qualificar així, dels que practiquen el botelló també ha quedat de manifest amb uns altres dels grans protagonistes en anys anteriors de les estadístiques d'incidents de la Policia Local: el recinte de penyes. I enguany, per a alegria dels cossos de seguretat i dels veïns de la zona on està situat, s'ha complert amb l'horari establert per l'ajuntament. Tant és així que l'alcalde 'va premiar' als més joves amb mitja hora de bonificació sobre l'hora pactada de tancament en els dos últims dies de les festes. D'aquesta manera, els penyerers van gaudir fins a les sis i mitja de la matinada de la música i la festa que munten en el recinte.

Parra va reconèixer que el control de l'horari que es realitza durant els últims anys està directament relacionat amb el descens d'incidents en les festes. "Només cal veure a quines hores es produeixen, per a saber qui els provoquen i perquè", va assenyalar. Però no només els més joves s'han comportat de forma cívica durant els festejos. Marcos Marzal, regidor de Governació, va felicitar públicament a la ciutadania i va arribar a assegurar que "jo ja signava per tenir sempre unes festes com aquestes, amb tanta participació i tan pocs incidents". La Policia Local va comptabilitzar 255 serveis, en els quals destaquen "49 identificacions, 10 trasllats en ambulància, 42 parts de lesions lleus en els festejos taurins i 13 perturbacions de l'ordre públic, la majoria al recinte de les penyes". Un d'aquests últims incidents va ser la identificació d'uns joves que van moure un contenidor abans de l'entrada de vaquilles, amb la intenció de llançar-lo contra els caps de bestiar durant el tancament. Marzal va assenyalar que "es van iniciar diligències contra ells i se'ls denunciarà per part de la Guàrdia Civil". Referent a les anomalies en la via pública, destaca el descens de danys sobre el mobiliari urbà, encara que cal lamentar el trencament d'arbres en una avinguda a altes hores de la matinada. D'altra banda, Parra va voler assenyalar que el gos antidroga també va estar de servei en l'entrada del recinte de penyes on, per a alegria una vegada més dels cossos de seguretat, "no va detectar res". L'únic problema que els encarregats de l'ordre públic han trobat en les festes d'enguany han estat els horaris dissenyats per la comissió de festes que, en ocasions, solapaven actes en els que era necessària la seua presència.

EDITORIAL

CSI (ambulatori nou), en espera... altra vegada

Així anem, esperant la normalitat sanitària que promet l'alcalde però que conselleria s'entesta en desbaratar-li continuament. I ja en van...

Continuem sent la ventafocs d'aquesta comarca tot i que el nostre alcalde s'encaparre en dir el contrari. Una altra bufetada a la seua ja malmesa credibilitat és la que li ha entabanat la seua conselleria, la del seu propi partit, el PP, quan li ha dit ben a les clares que el nou centre de salut "encara" no s'inaugurarà i que aquesta inauguració dependrà d'un pla "fruit de la prioritització de les necessitats on s'estudiarà l'estat de cadascun dels centres sanitaris". En poques paraules que, per ara, ens quedem on estavem i com estavem.

Que ho entenguem tots els benicarlandos, no va ser al 2002 quan, per fi, ens van prometre aquesta infraestructura davant les deficiències de l'actual? No els pareix suficientment "prioritat" haver d'esperar 10 anys per tenir un centre de salut.. mínimament digne?

No els pareix suficient, a més, que damunt que pel camí, ens l'hagen retallat diverses vegades,?

Senyors polítics, dir-nos, a estes alçades del camí, que l'administració complirà amb els seus compromisos... "però al seu temps", és, simplement... indignant. Un insult a la nostra intel·ligència després d'haver esperat 10 anys per una necessitat vital, nostra, a la qual teníem, i continuem tenint, dret i que ha estat, i és, encara, una obligació política i social a la que no s'ens ha correspost.

Els benicarlandos no ens mereixem tant de menyspreu. O sí?

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: Per als pocs turistes que ens visiten a l'estiu. Esperem que tornen l'any pròxim a acompanyar-nos i a deixar-se els diners. PD: Cal dir que en setembre, encara que us trobem a faltar, es gaudix per fi de certa tranquil·litat al poble.

Panissola: Per el nostre alcalde Marcelino Domingo per voler prendre'ns el pel. Si ell se'l deixa prendre per part del conseller de Sanitat quan li diu que este més tindrem en marxa el nou centre de salut però des de fonts de conselleria indiquen el contrari, alguna cosa no rutlla bé. No és que no vulguem creure al conseller del ram, ni a l'alcalde, ho voldríem fer però... 10 anys... són una dècada! Una mica més i és del segle passat la promesa. O del mileni passat! Un poc més de seriositat senyor alcalde.

FITXA DE SUBSCRIPCIÓ A LA VEU DE BENICARLÓ (2011)

Nom _____ Cognoms _____
 Domicili _____
 Població _____ CP _____ Telèfon _____
 Correu electrònic _____

Se subscriu a La Veu de Benicarló, per l'import de 85 euros (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anul·lació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 26,60 euros anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació (2) Transferència Bancària

(1) Domiciliació: Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 85,00 euros a l'Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/Sant Francesc, 95 Casal Municipal - 12580 Benicarló)

Signatura; _____ a dia ____ de _____ de 2011

Domiciliació Bancària

BANC / CAIXA _____
 ADREÇA _____
 NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE _____
 CODI DE COMPTE _____

Senyors, els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de la subscripció a La Veu de Benicarló

(2) Transferència bancària de 85,00 euros (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural la Feram de Benicarló.

C/C 3162 1201 07 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (cal enviar per fax al 964 47 56 98 comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament). Fins la recepció d'aquest, no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.

III EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE BENICARLÓ

A partir del 9 de setembre del 2011 podran visitar a l'Edifici Gòtic del Carrer Major de Benicarló una col·lecció de fotografies del passat de Benicarló.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
 © COPISTERIA GRÉVOL
 Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

